

Notentur verba, *si usque nunc*, ad significandum quòd hodie non excludit Ecclesia eos, qui fortè usque ad tempus Ordinationis fuerint inhonesti, modò habeant talem cordis conversionem, quæ ipsos reddat dignos non solùm absolutionis beneficio, sed etiam sacri ordinis gradu, si sine temporis probatione ad eum ascendere velint, juxta illud quod scripsit D. Anselmus (*L. 1. Epist. 56.*) « Nec apud Deum reprobatur officium alicujus propter culpam quam ipse ignoscit; nec apud homines dedecoratur » sacri Ordinis dignitas propter personam, cujus ipsi peccatum » non agnoscunt. »

72. — In Catechismo autem Romano (*de Sacr. Ord. n. 34.*) primò ibi dicitur, quòd initiandus in Sacris morum integritatem magnopere præ se ferre debeat. Deinde additur, quòd ea vitia corporis, quæ in veteri lege homines ab altaris ministerio excluderant, hodie in nova lege Evangelii intelligenda sint de vitii animæ quæ homines repellunt ab Ordinum Sacrorum susceptione. Et hinc sedulò advertendum, quòd inter corporales defectus in lege antiqua computatum fuit vitium inveteratæ scabiei, ut legitur in Levitici 21. 20. *Si jugem scabiem, etc.* Quod communiter interpretatur pro vitio libidinis, ut explicant D. Hieronymus et D. Gregorius. Demum Catechismus concludit, quòd Promovendi, qui hujusmodi vitiis fuerint contaminati, tenentur juxta præsentem Ecclesiæ disciplinam Sacramento Pœnitentiæ conscientias diligenter purgare, sine ea probatione quòd ibi ulla temporis probatio præscribatur. En verba Catechismi: « Pri- » mum itaque in eo, qui Sacerdos creandus est, vitæ et morum » integritas commendatur magnopere oportet. . . Et simul illud » docendum, ea corporis vitia, quæ in veteri lege ex Domini » præscriptione aliquem ab altaris ministerio excluderant, in » Evangelica lege ad animæ vitia præcipuè transferenda esse. » Quare sanctam illam consuetudinem in Ecclesia servari ani- » madvertendum, ut qui Sacris initiandi sunt, prius Pœnitentiæ » Sacramento conscientiam purgare diligenter studeant. » Ex quo patet Catechismum supponere quòd aliquis, etsi vitiis fuerit obnoxius, bene possit absolutionis beneficio frui, et inde sacros Ordines recipere, etiam sine præcedenti temporis experientia; id intelligendum dummodo aliunde rite dispositus judicetur ad tantam dignitatem ascendere.

Hinc ipse Jaeninus in præsentia quæstione, licèt hic rigidarum sententiarum acerrimus sectator alibi in Opere de *Sacr. Diss. 8. qu. 7. c. 2.* omnino indixerit necessitatem probationis temporis, ut Clerico vitio turpi illaqueato possit permitti ad Ordines sacros ascendere; attamen in suis *Inst. Theol. t. 6. p. 8. Diss. 7. q. 5. in fin.* loquens de habituato in vitio turpi, veluti seipsum corrigens, et benignius agens, sic inquit: « Verùm, cum paucae sint regulæ, » quæ aliquas exceptiones non patiantur, negotium hoc sapientis » ac eruditi Directoris prudentiæ committendum est. »

75. — Sed dices I. Ut quis licitè Ordines sacros suscipere possit, requiritur non tantùm externa, sed etiam interna vocatio

divina; at quomodo existimari poterit vocatus à Deo ille qui diu vitio lasciviæ est scœdatus, nisi prius per longam pœnitentiam et virtutum exercitia signa veræ vocationis ostendat? Et quomodo Confessarius absolutionem ei impertiri poterit, quem non agnoscit à Deo vocatum? Respondetur: Nulli dubium, quòd si quis accedere auderet ad sacram Ordinationem, sciens à Deo se vocatum non esse, excusari nequiret à culpa lethali, tum ob gravem præsumptionem se intrudendi in Sanctuarium contra Dei voluntatem, cum dicat Apostolus: « Nec quisquam sumit sibi » honorem, sed qui vocatur à Deo tanquam Aaron. » *Hebr. 5. v. 4.* Tum ob periculum certum damnationis cui tunc ipse se exponit, ut asserit *Abelly* in suo aureo Opusculo, cui titulus, *Sacerdos Christi c. 4.* ubi ait: « Qui sciens nulla divinæ vocationis habita » ratione, in Sacerdotium se intruderet, haud dubiè seipsum in » apertum salutis discrimen injiceret, peccatum scilicet in Spiri- » tum sanctum; quod quidem peccatum vix, aut rarissimè di- » mitti ex Evangelio discimus. » Attamen verò, ut Promovendus à culpa excusetur, sufficit ipsi, quòd bonum præ se ferat finem, et Episcopo se offerat, ut probetur, dummodo non certè sciat se nunquam fuisse à Deo vocatum. Jueninus in cit. *Libro de Sacram. Diss. 8. qu. 7. c. 2.* postquam probavit necessitatem divinæ vocationis, inquit: « Licet quoque Clericis offerre se Episcopo, » quo probentur, an debeant ad Majores Ordines promoveri. » Etenim ut addit: « Qui examini se offert, an ad majores Ordines » promovendus sit, non ob id eorum dignum se judicat; ac » proinde non est reus præsumptionis. » Tantò magis igitur Confessarius non poterit hujusmodi Clerico volenti Ordinem suscipere absolutionem denegare post acceptam ejus Confessionem, nisi certus sit, quòd illi deficiat divina vocatio. Sed quomodo in nostro casu hanc certitudinem Confessarius habere poterit? Vitiosa vita peracta à suo pœnitente non præbet quidem ipsi certitudinem, quòd is nunquam fuerit à Deo vocatus. Cur non accidere potuit, quòd Dominus eum aliquando verè vocarit, et ipse auxiliis resistens jam paratis malè responderit? Judas procul dubio fuit à Christo Domino vocatus ad Apostolatam, at ille quàm malè ad eum se disposuit! Cur etiam censi non poterit, quòd illa extraordinaria conversio, quam supponimus, sit vocatio divina, qua pœnitens eodem tempore sit à Deo donatus? Fortè Deus non vocat ad Sacerdotium etiam peccatores pœnitentes? Unde concluditur quòd in casu nostro, supposito cum circumstantiis ut supra descriptis, Confessarius ex hoc capite deficientiæ vocationis nequit denegare absolutionem suo pœnitenti, qui ad illam per Confessionem adeptus est jus strictum et rigorosum.

Dices II. Si Ecclesia agnosceret quòd Clericus usque tunc sic luxuriosè vixisset, nullo modo eum ad Ordines admitteret. Sed respondetur quòd si Ecclesia agnosceret simul suam respiscenciam, et vehementem compunctionem à Deo donatam, modo quo eam asseruimus, illum non repelleret.

74. — Dices III. Hujusmodi Clericus in vitio turpi diu veratus, volens Subdiaconatum assumere, exponitur periculo proximo relabendi in eadem peccata, et illa augendi reatu sacrilegii, cum sibi imponat votum castitatis perpetuæ indissolubile, quod ipse ob pravum habitum contractum difficulter observare valebit; quapropter hic velut temerè agens est indignus absolutione, ut supponit *Habert. l. c.* Sed hæc objectio, licet magnam vim habere videatur, revera tamen nullius est momenti. In tantum diximus, quod talis consuetudinarius, quamvis sit capax absolutionis, si non vult ordinari, non poterit tamen absolvi si sacrum Ordinem assumere audeat, nisi per extraordinariam compunctionem sit probatus; in quantum constat, ut observatum est, quod ad sacros Ordines suscipiendos non sufficit status gratiæ, sed necessariò insuper requiritur bonitas excellens, quæ per divinum auxilium superabundans potest à pœnitente in instanti acquiri. Cæterum, si quicumque alius habituatus in lascivia, sed jam sat dispositus ad absolutionem, vellet statim sine experientia emittere votum castitatis, cur non poterit Confessarius eum statim absolvi? Numquid votum adhuc in eo casu non erit de meliori bono? Si non esset de meliori bono, esset quidem nullum; sed communissimè docent Doctores, ut asserit *Sporer (de Voto c. 2. n. 61.)* quod hujusmodi votum emissum ab habituato in lascivia est validum. Idem ait *La Croix lib. 3. p. 1. n. 401. cum Pal. Moia, ac aliis*, et contrariam sententiam ipse dicit se non auctore dicere probabilem. Idque disertè confirmat *D. Thom. (Opusc. 17. c. 5.)*, ubi quærens, an quis post diuturnam vitam in vitii ductam possit vota Religionis profiteri? Respondet, non esse expediens magna opera hominibus tenuis virtutis imponere: « Si tamen (addit) mox conversi sponte propria voluerint manumittere ad altiora, quis eos audebit arcere? »

75. — Præterea, si quis sic habituatus nollet nubere, dici deberet, quod non posset absolvi quamvis dispositus, quia iste vellet remanere in periculo proximo recidendi. Sed quis unquam asseruit Matrimonium esse remedium necessarium ad se continentium? Scripsit quidem Apostolus: « Quod si non se continent, nubant; melius est enim nubere quam uri. » *1. ad Cor. 7.* Verùm hoc communiter ab interpretibus intelligitur, nisi aliquis nolit alia media adhibere. Hinc quæstio agitur inter DD. an valeat votum, quod quis emitteret nubendi, ut se liberaret ab habitu incontinentiæ. Alii, ut *Lessius lib. 2. c. 40. n. 44. Palaus t. 3. tr. 15. D. 1. n. 14. Sotus l. 7. q. 1. art. 3. cum Fag. Prad. etc. apud Salm. de Voto c. 1. n. 40.* dicunt omnino invalidum esse hujusmodi votum, quia nunquam est de meliori bono, sicut est cœlibatus. Alii verò, ut *Sanch. Dec. l. 4. c. 8. n. 53. Bellarm. l. 2. de Mon. c. 14. in fin. Bon. Nav. et plures communius cum Salm. l. c. n. 41 et 42.* asserunt tunc solum validum esse votum, quando vovens nolit, aut non possit aliis mediis uti. Idem ait *Sporer de Voto n. 61 et 62*, dicens quod tali voto obligatur tantum is, qui aliud remedium adhibere nolit. Idem

asserit ut certum *Laym. l. 1. tr. 4. c. 2. n. 12.* his verbis: « Dicendum secundò cum *Lessio et Conin.* tale votum obligatorium esse secundum hypothesim, si in tali statu peccandi perseverem, et non media efficacia adhibeam ad emendationem, quæ cum Dei gratia possum; ita ut talis homo aliud vovere censendus non sit, nisi hoc saltem remedium (quod est nuptiarum) peccatis suis adhibiturum, si aliquid melius, quod est continentia, non adhibuerit; ideoque, si firmum ejus positum, et conatum præstet, à voto liberatur. »

Instabis: sed laicus nolens tunc nubere, remanet tamen liber, ut possit nubere postea si velit; non sic Subdiaconus post susceptum Ordinem. Respondetur, sed si ille laicus stateret firmo animo, nunquam velle Matrimonio ligari, sed aliis mediis uti, numquid ob hoc poterit ei absolutio denegari?

76. — Dices IV. Docet *D. Gregorius (in Pastoral. p. 1.)* « Non debet aliquis non purgatus sacra Mytheria adire. » Unde *Jueninus (Op. de Sacramen. l. c.)* ait non posse promoveri ad sacros Ordines, qui nondum peccata purgarit per condignæ pœnitentiæ labores. Sed respondetur cum *S. Thoma*, qui (*2. 2. q. 185. a. 2.*) quærens, « utrum liceat Episcopatum injunctum omnino recusare? » Respondet *ad object. 2.* (in qua refert præfata verba *D. Gregorii*) quod si impedimentum nequeat tolli à subdito, tunc non tenetur obedire, quia nullus tenetur obedire ad aliquid illicitum; secus autem « si impedimentum removeri potest » per ipsummet, puta si habeat peccandi propositum, quod potest deserere. Ergo supponit *Angelicus*, quod licet alicui sacra Mytheria adire, suscipiendo Episcopatum, vel etiam sacros Ordines (ut ibidem subditur), etiamsi nondum sit à suis peccatis purgatus; dummodo, ut supponendum, sit interius probatus ad hujusmodi gradus assumendos; aliàs dicendum ex supra allatis, quod neque ordinari posset, neque teneretur obedire. Aliud enim est aliquem non esse purgatum, aliud non esse probatum.

Qua de re, omnibus tamen mox prædictis non obstantibus, omnino tenendum quod, ut Clericus in vitii habituatus possit absolvi, etsi ipse velit statim sine temporis probatione accedere ad sacros Ordines, debet tali compunctione extraordinaria esse à Deo manifestè donatus ut satis probatus ostendatur ad tantæ dignitatis sublimitatem.

77. — Præterea advertendum, quod Confessarius toto conatu curare debet, persuasum reddere hujusmodi initium, quamvis extraordinariè (ut supra) compunctum, ut differat Ordines suscipere quoadusque probatione alicujus notabilis moræ magis purgatum se præbeat à sceleribus patrat. Imò addo, consultius et congruentius esse, ut etiamsi ipse sit contritus, et ex compunctione habita sufficienter dispositus non solum ad absolutionem, sed etiam ad Ordinem assumendum, tamen ei absolutio differatur, ipso quoque non consentiente, si velit statim ordinari, ut temporis experimento firmius probetur. Dummodo verò, excipio, ipse ex hac dilatione Ordinationis non sit subiturus notam, sive proximum